ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 9ης Νοεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-475/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Sozialgericht Speyer (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Jean-Louis Thévenon,

Stadt Speyer — Sozialamt

και

Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει τροποποιηθεί και ενημερωθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), και ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης ΕΚ,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann (εισηγητή), J. L. Murray, P. Jann και H. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Ernst Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και τον Bernd Kloke, Regierungsrat στο ίδιο Υπουργείο,

— η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Jørgen Molde, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους Alberto Navarro González, γενικό διευθυντή της Υπηρεσίας Νομικού και Θεσμικού Κοινοτικού Συντονισμού, και Miguel Bravo-Ferrer Delgado, abogado del Estado στο ισπανικό Νομικό Συμβούλιο του Κράτους,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Bos, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τους Stephen Braviner, του Treasury Solicitor's Department, και Nicholas Paines, barrister,

— το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους Ignacio Díez Parra και Stephan Marquardt, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Μαρία Πατακιά, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και από τον Horstpeter Kreppel, δημόσιο υπάλληλο της Γερμανίας αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής στο πλαίσιο των ανταλλαγών με τους δημοσίους υπαλλήλους των κρατών μελών,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Γερμανικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον Bernd Kloke, της Ισπανικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον Miguel Bravo-Ferrer Delgado, της Γαλλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον Claude Chavance, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στη Διεύθυνση Νομικών Υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και από την Anne de Bourgoing, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση, της Ολλανδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον J. S. van den Oosterkamp, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπουμένης από τον Nicholas Paines, του Συμβουλίου, εκπροσωπουμένου από τον Stephan Marquardt, και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τον Horstpeter Kreppel, κατά τη συνεδρίαση της 17ης Μαΐου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Ιουλίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1993, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 20 Δεκεμβρίου 1993, το Sozialgericht Speyer υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου

177 της Συνθήκης ΕΚ, ένα προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει τροποποιηθεί και ενημερωθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6, στο εξής: κανονισμός 1408/71), και ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης ΕΚ.

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, του Thévenon και της Stadt Speyer — Sozialamt (υπηρεσίας κοινωνικής πρόνοιας του Δήμου Speyer, στο εξής: Sozialamt) και, αφετέρου, του Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (ιδρύματος κοινωνικών ασφαλίσεων της Ρηνανίας-Παλατινάτου, στο εξής: Landesversicherungsanstalt) ως προς το ζήτημα του υπολογισμού της συντάξεως αναπηρίας του Thévenon.

3 Ο Thévenon, Γάλλος υπήκοος γεννηθείς το 1950, εργάσθηκε και υπήχθη στην κοινωνική ασφάλιση αρχικώς στη Γαλλία, από το 1964 έως το 1977, και στη συνέχεια στη Γερμανία.

4 Το 1992 ο Thévenon υπέβαλε στο Landesversicherungsanstalt αίτηση χορηγήσεως συντάξεως αναπηρίας. Το ύψος της συντάξεως που του χορηγήθηκε καθορίστηκε προσωρινά, καθόσον δεν ήταν ακόμη γνωστός ο συνολικός χρόνος των ασφαλιστικών περιόδων που είχε συμπληρώσει στη Γαλλία.

5 Το Sozialamt υπέβαλε, υπό την ιδιότητά του ως φορέα κοινωνικής προνοίας, αίτηση επανεξετάσεως της αποφάσεως αυτής. Το Sozialamt ισχυρίστηκε ότι οι ασφαλιστικές περίοδοι που είχε συμπληρώσει ο Thévenon στη Γαλλία έπρεπε να ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό της συντάξεώς του στη Γερμανία, σύμφωνα με τις διατάξεις της γενικής συμβάσεως για την κοινωνική ασφάλιση που συνήφθη μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας στις 10 Ιουλίου 1950 (στο εξής: γαλλογερμανική σύμβαση), δεδομένου ότι αυτή δεν είχε καταγγελθεί.

6 Το Landesversicherungsanstalt απέρριψε την αίτηση αυτή, με το σκεπτικό ότι η γαλλογερμανική σύμβαση είχε αντικατασταθεί από το άρθρο 6 του κανονισμού 1408/71, το οποίο ορίζει ότι, στο πλαίσιο του προσωπικού και του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του κανονισμού, ο κανονισμός αυτός αντικαθιστά οποιαδήποτε σύμβαση κοινωνικής ασφαλίσεως που συνδέει αποκλειστικά δύο ή περισσότερα κράτη μέλη, πλην των συμβάσεων για τις οποίες γίνεται ρητή επιφύλαξη.

7 Κατά συνέπεια, το Landesversicherungsanstalt υπολόγισε τη σύνταξη του Thévenon σύμφωνα με τον κανονισμό 1408/71, λαμβάνοντας υπόψη τις ασφαλιστικές περιόδους που είχε συμπληρώσει στη Γαλλία αποκλειστικά για τη συμπλήρωση του αναγκαίου χρόνου για την κτήση του δικαιώματος και όχι για τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεως.

8 Κατά της ανωτέρω αποφάσεως ο Thévenon και το Sozialamt άσκησαν προσφυγή ενώπιον του Sozialgericht Speyer, ισχυριζόμενοι ότι η σύνταξη έπρεπε να έχει υπολογισθεί σύμφωνα με τις διατάξεις της γαλλογερμανικής συμβάσεως, δεδομένου ότι αυτή ήταν ευνοϊκότερη για τον ασφαλισμένο. Συναφώς, παρέπεμψαν στην απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, C-227/89, Rönfeldt (Συλλογή 1991, σ. I-323), κατά την οποία τα άρθρα 48 και 51 της Συνθήκης δεν επιτρέπουν την απώλεια κοινωνικοασφαλιστικών πλεονεκτημάτων την οποία θα προκαλούσε για τους ενδιαφερομένους μισθωτούς η μη δυνατότητα εφαρμογής, κατόπιν της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 1408/71, των συμβάσεων που ίσχυαν μεταξύ δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών και είχαν ενσωματωθεί στην εθνική τους νομοθεσία.

9 Οι διάδικοι της κύριας δίκης δεν αμφισβητούν ότι, αν η σύνταξη αναπηρίας του Thévenon υπολογιζόταν κατά τις διατάξεις της γαλλογερμανικής συμβάσεως, το ποσό της θα ήταν υψηλότερο από το ποσό που χορηγείται σύμφωνα με τον κανονισμό 1408/71.

10 Με τη διάταξη περί παραπομπής, το Sozialgericht διαπιστώνει ότι ο κανονισμός 1408/71, αν ληφθούν υπόψη το άρθρο 6 και το προσωπικό και καθ' ύλην πεδίο

εφαρμογής του, έχει εφαρμογή στην περίπτωση του Thévenon. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι η προπαρατεθείσα απόφαση Rönfeldt θα μπορούσε να κωλύει την εφαρμογή του αναλογικού υπολογισμού που προβλέπει το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι από τη διατύπωση της αποφάσεως αυτής δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστεί αν το περιεχόμενό της ισχύει μόνο στις περιπτώσεις που το δικαίωμα προσδοκίας επί ορισμένου οφέλους γεννήθηκε πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1408/71.

11 Κατόπιν των σκέψεων αυτών, το Sozialgericht αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Αποκλείεται, κατά τα άρθρα 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης ΕΚ, η δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 — ο οποίος, κατά το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού, αντικαθιστά, στο πλαίσιο του προσωπικού και του καθ' ύλη πεδίου εφαρμογής του, τις συμβάσεις που ισχύουν αποκλειστικά μεταξύ δύο κρατών μελών, εν προκειμένω τη γαλλογερμανική σύμβαση κοινωνικής ασφαλίσεως της 10ης Ιουλίου 1950 — κατά τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεως (κατά το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71), ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία ο ασφαλισμένος είχε συμπληρώσει, μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, της 14ης Ιουνίου 1971, ασφαλιστικές περιόδους σε ένα μόνο από τα συμβαλλόμενα κράτη και η εφαρμογή της διμερούς συμβάσεως κοινωνικής ασφαλίσεως, η οποία δεν έχει καταγγελθεί, είναι ευνοϊκότερη για τον ασφαλισμένο;»

12 Καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά το άρθρο 9 της γαλλογερμανικής συμβάσεως, όσον αφορά τους Γάλλους ή τους Γερμανούς μισθωτούς που έχουν ασφαλισθεί διαδοχικώς ή παραλλήλως και στις δύο χώρες σε ένα ή περισσότερα συστήματα ασφαλίσεως αναπηρίας, συνυπολογίζονται, κατά τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεως αναπηρίας, οι περίοδοι ασφαλίσεως που έχουν συμπληρώσει σε όλα αυτά τα συστήματα.

13 Επί του ζητήματος αυτού, το άρθρο 6 του κανονισμού 1408/71, το οποίο επαναλαμβάνει το περιεχόμενο του άρθρου 5 του κανονισμού 3 του Συμβουλίου,

περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων (ABl. 1958, 30, σ. 561), ορίζει ότι, στο πλαίσιο του προσωπικού και του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του, ο κανονισμός 1408/71 αντικαθιστά, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 7, 8 και 46, παράγραφος 4, οποιαδήποτε σύμβαση κοινωνικής ασφαλίσεως που συνδέει δύο ή περισσότερα κράτη μέλη. Η γαλλογερμανική σύμβαση δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των ρητών αυτών επιφυλάξεων.

14 Ο κανονισμός 1408/71 δεν ορίζει ότι οι περίοδοι καταβολής εισφορών που συμπληρώθηκαν σε ένα ή περισσότερα άλλα κράτη μέλη προστίθενται, για την αύξηση του ύψους της συντάξεως, στις περιόδους καταβολής εισφορών που συμπληρώθηκαν στο κράτος μέλος εντός του οποίου ζητείται η σύνταξη. Κατά τον κανονισμό αυτόν, οι περίοδοι ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν σε διάφορα κράτη μέλη αθροίζονται μόνο για την κτήση, τη διατήρηση και την ανάκτηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος.

15 Πρέπει να υπομνησθεί στη συνέχεια ότι, με την απόφαση της 7ης Ιουνίου 1973, 82/72, Walder (Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 557, σκέψεις 6 και 7), που αφορούσε την ερμηνεία των άρθρων 5 και 6 του προπαρατεθέντος κανονισμού 3 και των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού 1408/71, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι από τις διατάξεις αυτές σαφώς συνάγεται ότι η αντικατάσταση, από τους κοινοτικούς κανονισμούς, των διατάξεων των συμβάσεων κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ των κρατών μελών έχει επιτακτικό χαρακτήρα, μη επιδεχόμενη καμία εξαίρεση, εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονται ρητά από τους κανονισμούς, ακόμη και στην περίπτωση που οι συμβάσεις αυτές κοινωνικής ασφαλίσεως προβλέπουν, για τα πρόσωπα στα οποία έχουν εφαρμογή, περισσότερα οφέλη απ' όσα προκύπτουν από τους κανονισμούς αυτούς.

16 Ωστόσο, οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης ισχυρίζονται ότι η σύνταξη του Thévenon πρέπει να υπολογισθεί σύμφωνα με τις διατάξεις της γαλλογερμανικής συμβάσεως, δεδομένου ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση Rönfeldt, η οποία αφορούσε παρόμοια κατάσταση με την προκειμένη, το Δικαστήριο έκρινε ότι, στην περίπτωση των διακινουμένων εργαζομένων, οι διμερείς συμβάσεις κοινωνικής ασφαλίσεως πρέπει να εξακολουθήσουν να έχουν εφαρμογή, ακόμη και μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1408/71, εφόσον η εφαρμογή αυτή είναι ευνοϊκότερη για τον ασφαλισμένο.

17 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

18 Πρέπει καταρχάς να υπομνησθούν συνοπτικά τα πραγματικά και νομικά στοιχεία της υποθέσεως Rönfeldt, η οποία αφορούσε την εφαρμογή των διατάξεων μιας συμβάσεως κοινωνικής ασφαλίσεως μεταξύ του Βασιλείου της Δανίας και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, οι οποίες ήταν, κατ' ουσίαν, ανάλογες προς τις επίμαχες στην παρούσα υπόθεση διατάξεις.

19 Ο Rönfeldt, Γερμανός υπήκοος, είχε εργασθεί αρχικώς στη Γερμανία από το 1941 έως το 1957 και, στη συνέχεια, στη Δανία μέχρι το 1971 και είχε καταβάλει εισφορές κατά τη διάρκεια των περιόδων αυτών στο γερμανικό και στο δανικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως αντιστοίχως. Από το 1971 εργαζόταν στη Γερμανία και, ως εκ τούτου, υπαγόταν στη γερμανική υποχρεωτική ασφάλιση.

20 Όταν επρόκειτο να συμπληρώσει το 63ο έτος της ηλικίας του, ο Rönfeldt προέβη στις απαιτούμενες ενέργειες για να του επιτραπεί να συνταξιοδοτηθεί πρόωρα, σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία. Τούτο όμως δεν επετράπη, επειδή οι εισφορές που είχαν καταβληθεί στη Δανία δεν μπορούσαν, κατά το ομοσπονδιακό ταμείο ασφαλίσεως υπαλλήλων, να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στη Γερμανία, παρά μόνο εφόσον ο αιτών είχε συμπληρώσει το γενικό και νόμιμο όριο ηλικίας που προέβλεπε το δανικό δίκαιο, δηλαδή το 67ο έτος της ηλικίας του.

21 Ο Rönfeldt προσέβαλε την απόφαση αυτή ισχυριζόμενος ότι, ανεξαρτήτως της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως που προβλέπει η δανική νομοθεσία, οι περίοδοι καταβολής εισφορών που είχε συμπληρώσει στη Δανία έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό της γερμανικής συντάξεως. Προς στήριξη του επιχειρήματός του αυτού επικαλέστηκε τη σύμβαση κοινωνικής ασφαλίσεως που είχε συναφθεί μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του Βασιλείου της Δανίας.

22 Κατά τον χρόνο όμως που ο Rönfeldt επέστρεψε στη Γερμανία, το Βασίλειο της Δανίας δεν είχε προσχωρήσει ακόμη στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες και η σύμβαση μεταξύ των δύο χωρών, εφόσον δεν είχε ακόμη αντικατασταθεί από τον κανονισμό 1408/71, εξακολουθούσε να ισχύει.

23 Το Δικαστήριο, με την απόφασή του, διαπίστωσε καταρχάς ότι από 1ης Απριλίου 1973 η δανογερμανική σύμβαση είχε αντικατασταθεί από τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 1408/71 (σκέψη 14) και ότι, συνεπώς, επιβαλλόταν να εξετασθεί κατά πόσον το κοινοτικό δίκαιο ρυθμίζει το αν και το πώς πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι περίοδοι ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν στη Δανία προτού ο κανονισμός 1408/71 αρχίσει να ισχύει στη χώρα αυτή κατόπιν της προσχωρήσεώς της στις Κοινότητες, προκειμένου για χορήγηση συντάξεως γήρατος σε άλλο κράτος μέλος (σκέψη 15).

24 Απαντώντας στο ερώτημα αυτό, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι τα άρθρα 48 και 51 της Συνθήκης δεν επιτρέπουν την απώλεια κοινωνικοασφαλιστικών πλεονεκτημάτων την οποία θα προκαλούσε για τους ενδιαφερομένους μισθωτούς η μη δυνατότητα εφαρμογής, κατόπιν της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 1408/71, των συμβάσεων που ίσχυαν μεταξύ δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών και είχαν ενσωματωθεί στην εθνική τους νομοθεσία.

25 Όπως όμως υποστηρίζουν οι κυβερνήσεις και τα θεσμικά όργανα που υπέβαλαν παρατηρήσεις, η αρχή αυτή δεν μπορεί να εφαρμοσθεί σε νομικά και πραγματικά στοιχεία όπως αυτά της υποθέσεως της κυρίας δίκης.

26 Συγκεκριμένα, ένας εργαζόμενος όπως ο Thévenon, ο οποίος δεν έχει ασκήσει το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας παρά μόνο μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1408/71, δηλαδή σε χρόνο κατά τον οποίο η γαλλογερμανική σύμβαση είχε ήδη αντικατασταθεί από τον κανονισμό εντός του πλαισίου του προσωπικού και του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του, δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι υπέστη απώλεια των οφελών κοινωνικής ασφαλίσεως τα οποία θα αντλούσε από τη γαλλογερμανική σύμβαση.

27 Συνεπώς, οι συγκεκριμένες περιστάσεις οι οποίες, στην υπόθεση Rönfeldt, οδήγησαν το Δικαστήριο να δεχθεί την εξαίρεση από τον κανόνα του άρθρου 6 του κανονισμού 1408/71 δεν υφίστανται σε περιπτώσεις όπως αυτή της υποθέσεως της κυρίας δίκης.

28 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν την αντικατάσταση, από τον κανονισμό 1408/71, οποιασδήποτε συμβάσεως συνδέει αποκλειστικά δύο κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού, εφόσον ο ασφαλισμένος δεν έχει, πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1408/71, συμπληρώσει περιόδους ασφαλίσεως παρά μόνον στο ένα από τα συμβαλλόμενα κράτη, ακόμη και όταν η εφαρμογή της διμερούς συμβάσεως κοινωνικής ασφαλίσεως είναι ευνοϊκότερη για τον ασφαλισμένο.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική, η Δανική, η Ισπανική, η Γαλλική και η Ολλανδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1993 το Sozialgericht Speyer, αποφαίνεται:

Τα άρθρα 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν την αντικατάσταση, από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου,

της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει τροποποιηθεί και ενημερωθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, οποιασδήποτε συμβάσεως συνδέει αποκλειστικά δύο κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού, εφόσον ο ασφαλισμένος δεν έχει, πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1408/71, συμπληρώσει περιόδους ασφαλίσεως παρά μόνον στο ένα από τα συμβαλλόμενα κράτη, ακόμη και όταν η εφαρμογή της διμερούς συμβάσεως κοινωνικής ασφαλίσεως είναι ευνοϊκότερη για τον ασφαλισμένο.

Rodríguez Iglesias Κακούρης Hirsch

Mancini Schockweiler Moitinho de Almeida

Kapteyn Gulmann Murray

Jann Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Νοεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias